Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 181 (10.564). Львів, субота 15. серпня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. Конто почт. щад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Розмови про ґарантійний пакт без ґарантій.

Зустрічі дипльоматичних представників Англії та Франції, у звязку з питанням европейської забезпеки стільки разів називались „одним кроком вперед на шляху до европейського порозуміння", що нині стало вже для всіх ясно, що нема змоги порахувати скільки ще кроків треба буде зробити на цьому шляху.

У нинішній стадії переговорів справа загальної забезпеки звузилась до підготовлення вступу Німеччини до Ліги Націй. Французький мін. зак. справ, Бріян, поїхав до Льондону з проєктом тексту ноти, яка має бути відповідю на останню німецьку ноту. Дарма, що між Англією і Францією ріжниці поглядів щодо забезпеки мира істнували невпинно, оба уряди піддержують традицію солідарної відповіді Німеччині — як однодумні союзники. Бріян поквапився до Льондону, щоби зібрана Ліга Націй стояла вже перед готовим фактом, що Німеччина є її членом. Франції залежить на яко мога хутшім розясненню становища Німеччини, щоби відтак скинути зі своєї голови тягар клопоту на Лігу Націй, яка розплутуватиме вузол ґарантійного пакту на Заході у звязку з загальною ситуацією. Та перш усього треба скласти основи цього пакту. Це має бути метою розмов Бріяна з Чемберленом у Льондоні.

За те Німеччина не квапиться. Навіть як би хотіла, не може. Німецький міністр закор. справ мусить рахуватись з настроями правих партій, які глядять на весь ґарантійний пакт як на нову пастку, поставлену для Німеччини. Сам Штреземан, згідно з основною лінією німецької політики, не вважає ґарантійного пакту завершенням мирної політики, а тільки засобом для переведення ревізії Версальського договору. Він силкується переконати німецьких націоналістів, що такий пакт у кожному разі не може Німеччині пошкодити. Не диво, що Франція, яка здає собі справу в тої подвійної гри німецької дипльоматії хотіла би, яко мога швидше, вивести її на чисту воду.

Це одна мета льондонської подорожі. Друга: — узгіднення не зовсім гармонійних поглядів Франції та Англії. Видається дивним — навіщо ще раз торкатись цього питання, коли виміна думок між двома урядами при нагоді висилки спільної ноти Німеччині з дня 16. червня довела до повної згоди між ними? Діло не йде тут про якісь нові питання, що виринули у звязку з актуальними подіями, а про точне сформулування старих.

Остання німецька нота показала, що необхідно ще раз зясувати поняття „санкцій", на випадок, коли ґарантійний пакт буде нарушений у звязку з правами та обовязками Ліги Націй. У це питання входить також неясне відношення Німеччини супроти Польщі та Чехословаччини як французьких союзників.

Новий ґарантійний пакт має піддержку у пактах між поодинокими державами, членами Ліги Націй. Виринає питання: в якій мірі ґарантійний пакт між західно-европейськими державами має давати санкцію і боронити инших малих пактів, держав середноевропейських і східних? Порозуміння щодо цього питання не є ще осягнене, а навіть колиб Франція та Англія погодились щодо нього, то це не значило би ще, що найшли порозуміння з Німеччиною. З цього обі ці держави здають уже собі нині справу. Тому розмови про ґарантії миру не дають покищо ніяких реальних ґарантій, що дотичні держави готові боронити одної й тої самої ідеї однаковими засобами і в однаковім напрямку. Союзні держави стали скромними: — вони підготовляють атмосферу, щоби вступ Німеччини до Ліги Націй відбувся без нових клопотів, які можуть знищити осягнені до цього часу здобутки.

Весь результат дискусії залежатиме нині від того, чи такою скромністю вдоволиться також Німеччина.

Польська господарська політика і село.

1. За прикладом могутніх держав.

Та пасивний білянс господарський можна було вдержувати у рівновазі штучно інєкціями в роді заграничних позичок лиш на протязі недовгого часу, бо внаслідок безсильности продукції в нутрі держави експорт щораз меншав, а імпорт зростав, так що в першім піврічу 1925 р. ріжниця зросла на 350 міл. золотих. А така ріжниця для польської держави в відношенню до инших була величезна.

Ослаблювана невпинно краєва продукція довела врешті до того, що пасивний господарський стан доводив до руїни вже не поодинокі підприємства, не поодинокі господарські галузі, але цілий господарський апарат, рільництво, промисл, торговлю, горожан.

Стало очевидним, що штучне удержування золотого без скріплення внутрішньої продукції може в кожній хвилині захитати

що треба основної господарської санації.

Дорога була: заграничному імпортові протиставити в рівновагу експорт.

Можна було надіятись, що польська держава наскрізь аґрарна, бо з 65 процентами хліборобського населення, до того окружена промисловими державами піде по лінії двигнення хліборобської продукції і земельними плодами, годівельними та фабрикатами рільної продукції зрівноважить імпорт промислових виробів. Можна було надіятись, що Польща буде ратувати загрожене господарське життя сверкненням видатків обтяжуючих хліборобство, а вкладами в його інтенсіфікацію піднесе продукцію на значну висоту.

Одначе самовпевнена польська влада попала в

про конечність створення промислової величі Польщі. Дорога до цієї цілі коротка: видати сусіднім промисловим державам митову війну, замкнути імпорт, змусити населення обходитись наразі без заграничних виробів й такою проґібіційною політикою зрівнати імпорт з експортом; у себе протеґувати польський промисл, промислом зміцнити міста і опертись на них. На здвигнення промислу дати фінансову „форсу" коштом села.

Приклад проґібіційної політики взяла польська влада від найбільших потентатів господарських: Америки, Англії, Німеччини і СРСР. Відомо, що ці держави, з великими господарськими засобами і з великими спосібностями продукції, отже безмежно сильнійші велити господарські почали відступати в часі війни, а радше по війні від принципу вільної міждержавної торговлі і взялись за здійснення ідеї самовистарчальности в межах своїх держав.

Першою була Німеччина змушена до цього в часі війни, окружена перстенем ворожих окопів, нині продовжує цю ідею послідовно далі. Другою державою є СРСР, також приневолений війною, яку видав цілому світові та завдяки своїм просторам і багацтву сирих плодів, розвиває сам послідовно кожду галузь. За нею пішла Америка з гаслом „splendid isolation", а в останніх часах, по упадку Мек Донельда відступила й Англія від своїх столітніх принципів пропаґаторки світової вільної торговлі і зачала творити зі своєї імперії господарську одиницю, незалежну від чужих ринків.

А Польща як równa z równym взялась і собі до цієї господарської політики і то дуже неждано та надто хутко. Ця проґібіційна система для імпорту, а протекційна для краєвої промислової продукції, що почалась щойно перед кількома місяцями, викликала господарську війну Польщі з сусідами, головно з Німеччиною і вже дала страшенно лихі висліди.

М. Творидло.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 579/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 174 (10.556) z dnia 7. sierpnia 1925, pod tytułem: „Z tych szkinnoj polityky" w ustępach między słowami a) „hromadianstwu" a „odnym", b) „Katalonji" a „Szczoż robyt sia", c) „opi[illegible]" a „jaki", d) „u peremyskyj gimnazji" a „[illegible]" e) „stanowyszcze" a „bitkiw", f) „wsich" a „powitiw" g) „absurdom" a „U [illegible]", h) od słów „rozporjadku kura[illegible]" do końca artykułu zawiera znamiona występku z § 300 ustawy k. uznał dokonaną w dniu 6. sierpnia 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 10. sierpnia 1925 r.

Socha.

Red. czas. „Dilo" Pr. 584/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 175 (10.557) z dnia 8. sierpnia 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Zasoby borotby i oborony" w ustępach między słowami „złoczyny" a „Najbilsze" b) carskoj Rosji" a „Dorazowi sudy" c) „polskoi" a „Pered" d) „za swobo" a „towarysz" 2) W art. pt. „Boiwis pered sudom" w ustępie między słowami: „[illegible]" a „Ne dain" zawiera znamiona ad 1) a, b, c, d, występku z § 305 uk. a 2) zbrodni z § 58 c) uk. uznał dokonaną 7. sierpnia 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 10. sierpnia 1925 r.

Socha.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 5[illegible]/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 176 (10.560) z dnia 9. sierpnia 1925 pod tytułem: 1) „Stežka do zhody" w ustępach między słowami a) „Orabski" a „starajetsia" b) „Kazymycs Welykoho" a „Szczoby spirytia" c) „do pereświdczenia" a „jaki majut" do słowa „germanji" zawiera znamiona zbrodni ad 1) a, b, c, d, z § 65 a) ustawy karnej, uznał dokonaną 9. sierpnia 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do [illegible] Lwów, dnia 11. sierpnia 1925.

Socha.

Папський нунцій Ратті й Українці.

Причинок до церковної політики нинішнього папи Пія XI.

Цю статтю отримуємо від одного нашого громадянина, який мав нагоду довший час стояти дуже близько до б. папського нунція у Варшаві, та в спеціяльних місіях звідувати українські землі, про які тут згадується. Тому висловлені у статті погляди й наведені факти заслуговують на довіря. — Ред.

Як відомо, нинішній папа Пій XI. у своїй духовній карієрі має за собою діяльність на варшавському ґрунті як папський нунцій. І ось саме та діяльність має не менші дані залишитись у „вдячній" памяти всіх українців — уніятів, що й пізнійша його, вже папська, опіка, якої останнім відомим голосним висловом є римсько-варшавський конкордат.

Він перебував у Варшаві ще за часів австрійсько-пруської окупації. Те, що високий католицький духовник старався тоді використати добру нагоду задля приєднання до католицизму українського православного населення Холмщини, є цілком зрозумілою річю. Але цілком инакше представляється справа, коли зважимо, що для цієї цїли монсініоре Ратті (нині Пій XI.) вживав польського шовініста люблинського римо-католицького єпископа Фульмана, з яким стояв у близьких звязках. Якраз за порадою Раттіого, Фульман подбав у австрійської команди про заборону українським військовим священикам мішатися до церковних справ на Холмщині, ба навіть виконувати якінебуть релігійні практики для тамошніх бувших уніятів. Таким робом ще за часів Австрії йшла польонізація Холмщини під покровом нинішнього папи.

Трохи важче було вести цю акцію на Підляші й Поліссю, яке залишалось під пруською окупацією, дарма, що саме для цієї був призначений польський біскуп Пшездзецкі з осідком в Янові (висше Білої). Німецьке командування зрозуміло гру й пішло Українцям на руку: воно не пустило Пшездзецкого до його свіжоназначеної резиденції, так само, як взагалі не пускало на свій окупований терен польських ксьондзів. Тоді місію біскупа Пшездзецкого перейняв на себе один пруський військовий „оберпрістер", що урядував у Бересті. Він їздив дуже часто до Варшави й отримував вказівки безпосередно від Раттіго. Якими були ці вказівки, видно з того, що „оберпрістер" оточився самими Познанщиками. Про це можуть багато сказати ті, які пригадалиб собі кватиру того католицького духовника у фотографа Вісневского в Бересті: це був свого рода організаційний центр усієї протиукраїнської нагінки на Підляші. Тут треба мати на увазі, що Познанщиками послугувалась пруська окупаційна влада як тими, що буцімто знали місцеву мову й відносини. Отже від Познанщиків просто кишіло на Підляші й вони то давались болючо в знаки та дошкулювали як могли українському населенню, провадячи по згаданим вказівкам спеціяльну політику на релігійному ґрунті: скільки православних, ба й уніятських церков зруйновано, у скільки церквах пороблено склади сіна й соломи й на які шикани виставлювались українські священики, що хотіли дібратися до запустілих підчас війни церков — про це можна писати окрему історію. Таким робом, як бачимо, і на Підляші давсь відчути посередній вплив папського висланника у Варшаві.

Колиж Поляки в 1919 році зайняли цілу Холмщину і Підляша, тоді за виразною намовою монс. Раттіго відбулось

Тоді показалось найкраще, що арґументи польського духовенства й польської світської влади, наче уніятська церква не має перед собою жадної будуччини та що її місію на сході Европи мусить перейняти римокатолицизм, опертий на силі польської держави, остаточно й беззастережно переконали папського нунція. Він теж був того погляду, що нагальним способом можна найкраще і найшвидше защепити римо католицизм на б. уніятських і пізнійших православних землях Холмщини, Волині, Полісся і Підляша. Таким робом около 500 українських церков (разом з маєтками) і славні монастирі опинилися у руках польського духовенства.

настоїй Раттіго виявився найрізкійше підчас і безпосередно після польсько-української війни.

але й просто обурився, коли звертались до нього в цій справі з українського боку. Про це все ширше й докладнійше міг би оповісти один дуже поважний український громадянин професор С., який мав двічі відповідні розмови з монсініорі Раттім у Варшаві. Монс. Ратті просто закинув українському делегатові брехню.

монс. Ратті замовк і швиденько та дуже холодно розпрощавсь. Очевидно, наслідків тої української інтервенції у папського заступника в Польщі не було ніяких.

Було загально відомо, що Ратті не міг зрозуміти, яким це робом українське католицьке уніятське населення воліє приєднатись до православних земляків за Збручем, аніж до католицької Польщі. В останній фазі українсько-польської війни, за час українського наступу, Ратті під впливом еп. Теодоровіча й кс. Лютославского (з цим останнім жив у приязни) вислав до марш. Фоша, ревного католика, телеграму, в якій Українців звав большевиками, та заклинав маршалка вислати поміч Польщі. Безпосереднім наслідком тої інтервенції була висилка на галицький фронт відділу франц. гірських стрільців, які з під Львова вирушили на Гологори-Вороняки, все питаючи по дорозі: „а деж ці большевики?!"

Отже українське громадянство не повинно дивуватись напрямкові церковної політики нинішнього папи: Пій XI. продовжує лише послідовно лінію, започатковану нунцієм Ратті.

У. С. Р. Р.

Виставка українського портрету у Києві.

У Києві відчинено виставку українського портрету, влаштовану державним історичним музеєм ім. Шевченка. Виставка не дає повної картини розвитку нашого художнього портрету, тому, що твори таких мистців як Левицький і Боровиковський находяться в далеких ленінградських та московських музеях, — почасти і на чужині. Чимало цінних колекцій спочиває в музеях Львова, Чернигова, Катеринослава, не кажучи вже про вартісні твори розсіяні на чужині, ще несписані нашими історикам мистецтва. Згадана виставка має на меті показати еволюцію українського портретового мист. від XVII—XX в. включно. Організатори виставки надали поняттю „український портрет" широке значіння. На неї склалось 259 портретів кисти Українців із усіх українських етнографічних земель, а також портрети українських артистів виконані за кордоном. Є там також потрети наших діячів намальовані чужинцями.

Велика частина виставки присвячена портретам козацької старовини в XVIII в. Між иншими є там портрет Павла Полуботка. Портрети дають великий матеріял для історії одягу на Україні. На них можна простежити постепенний західно-европ. вплив, в наслідок чого на портреті появляється краєвид. Дуже цінною є на виставці колекція 24-ох портетів кисти Шевченка.

Свято німецької республики.

Німецька республика святкувала 11. ц. м. роковини свого істнування як державне свято. Ніколи ще не бачив Берлін стільки державних прапорів, що маяли на вулицях та з вікон. Крім урядових будинків і закордонних місій, на численних приватних домах висіли прапори. Президент республики маршал Гінденбург вперше брав участь у публичнім святі, яке відбулося у будинку парляменту. Уряд запрохав до участи в святі всіх визначнійших представників мистецтва, літе-

---

Андрій Чайковський. 7)

Гулка і Смулка.

Гумореска.

— Що я вас, пане Окорський, тоді піддурив, то за це вибачте. Я був у примусовім положенні...

— Алеж пане, мені і не в голові гніватися на вас. Все так було, як ви тут щойно казали. Якби ви тоді були відбріхувалися, що ви не Гулка, я був би вважав це за шахрацію, і був би вас скривдив...

— Я радію, що ми розмовилися і порозумілися, і тепер між нами згода. Завіряю вас, що коли мені поведеться попасти на слід Гулки, то вас зараз повідомлю. Відтепер це наш спільний інтерес! а тепер добродію, вибачте мені, але не маю часу. Я тепер вчуся, і то дуже, бо маю в липні іспит і там що иншого будуть питати, як на ветеринарії. Я юрист, і вже не будете мене екзамінувати і питати, чи у свині ратиці, чи копита...

— Так, так, тямлю, далебі, як нині... хе-хе-хе! Та вже вам перебивати не буду, але ще одно, і прошу не відмовте мені, бо ви би тим мене дуже болюче вразили... Заходьте до нас в неділю на обід, я дуже вас прошу — він стискав йому сердечно руку...

Годі було відмовитись, та ще він мав, на думці поладнати діло з Войтком...

— Запросини радо приймаю — каже — не довго нам на це ждати, бо неділя вже завтра. Але я вас прошу, прийдіть завтра по мене і підемо разом. Я нізащо в світі не пішов би тепер сам без вас на Замарстинівське.

— Чому?

— Я боюся вашого Войтка. Якби ми так стрінулися, заки справа не вияснить ся, то зі мною могло би бути „капут"...

— Правда, правда, хе-хе-хе!... Войтко бравий хлоп... він як вола між очи зацідить довбнею, то від разу ляже, на всі чотири, далебі! Але як ви це все гарно обдумали... Що то значить юрист, чи таке придумав би який коновал?...

— Не кажіть так. От Гулка, хоч коновал, а як штудерно вас піддурив, та не вас одного, а більше, потіштеся цим..

— Е! це вже просте шахрайство, я про таке не думав... Та чорт його бери... але вам я раджу вчіться на адвоката. Даю вам слово чесного чоловіка, що як матимете свою канцелярію, то вам зєднаю клієнтелю з цілого Жовківського, з Краківського, а навіть з Личаківського... Я це говорю: Окорський... Ну, здорові будьте, завтра ставлюсь точно в дванацятій годині — пращайте... Завтра буде у нас знову борщ, печеня, вареники і пільзнер... — говорив Окорський вже з порога.

По його відході Смулка зясував собі ситуацію, як би воно було, колиб так був денебудь стрінувся з Войтком. Напевно — вже би лежав десь в шпиталі та ребра гоїв. А іспит?... І він знову поліз у кодекс Юстініяна — царя...

Аж до другого дня ніде не виходив... Перед полуднем причепурився і ждав на Окорського. Він прийшов точно в дванацятій годині.

— Здорові були, кланяюся... ну, ходімо. Вдома я все розповів, і ми рішили на все плюнути... Вам ми будемо дуже раді. Ну ходімо, коли ласка.

Смулка просив його сідати і підсунув йому тютюн з папірцями...

— Вибачайте, пане. Сьогодні, таке куриться,... і він почастував його з своєї великої цигарниці „реґалітасом" — що ви одного берете? беріть більше, у мене цього добра досить. Він висипав на столі яких десять цигар „реґалітас".

Вийшли. По дорозі каже Смулка:

— Скажіть мені, пане Окорський, звідкіля ви знали мою адресу?

— Та ви мені самі її подали відходячи від мене.

— Чогож ви не прийшли раньше до мене?

— Я вижидав, що може шельма Гулка ще прийде... бо він за той час ані разу не показувався. Тимчасом я адресу забув. Тямила її лише Корнельця, але не хотіла сказати і зрадити цього шельму. Все ще надіялася і не хотіла робити скандалу... Та вже як показалось, що нічого з цього не буде, я присів добре і кажу: слухай дівко, як ти ще цього шахрая будеш ратувати, і не скажеш його адреси, то так випарю, що місяць не сядеш... І це помогло. Серед плачу сердечна виявила все, я зараз на поліцію, тай вже знаєте як далі було...

В Окорських уже вижидали з обідом. Все було заставлене і готове. Був тут і Войтек. Гостя приняли дуже сердечно. Посідали за столом в такім порядку, як і першого разу.

Смулка був у золотім настрою. Тепер нічого йому боятися появи Гулки. Ще й був би радий, щоб він зявився. Яка це була би розкіш подивитися, як різники здорово бють! Він сипав дотепами мов з рукава, старий сміявся, яж вікна дзвеніли.

Войтек частійше як звичайно вигукував своє: сапрісті... Панна Корнельця сиділа біля його розсіяна, але не було видно по ній великого смутку. Для гостя були обі пані дуже чемні і підсували йому найкращі куски, а старий з Войтком на перегони доливали пільзнера.

Смулка каже до Войтка:

— Пане Войцеху, а придивіться мені добре, щоб часом не звяли мене за Гулку, бо я би не мав охоти попасти у ваші рученьки.

— Я би вас таки не відріжнив одного від другого, тому я хочби навіть Гулку стрінув, то був би дуже обережним, щоб вас не скривдити.

— Пане Войцеху, — каже, — шкода, щоб цей вітрогон, що так вашу фамелію покривдив пішов собі непокараний. Маю добрий спосіб. Ми подамо собі гасло. Коли ви здиблете одного з нас двох і спитаєте його за гасло і відзов ви знаєте: фельдруф! — а він вам не відповість, тоді буком..

(Продовження буде.)

ратури, фінансів та промислу. Поодинокі чужинні держави репрезентували посли.

Гінденбург сидів у дипльоматичній льожі, весь одягнений у чорному, з президентом парляменту Льобе і заступниками: Бель та Грефе, а також організатором свята міністр. внутр. справ Шіле. По першій симфонії Брамса, яку відограла оркестра фільгармонії, промову виголосив проф. університету з Бон, д-р Пляц. Він підкреслив те, що німецький нарід заявився за формою республиканської влади в історичну хвилину, коли рішалась доля його майбутности, на підставі принципу самовизначення націй. Конституцію назвав він наскрізь німецьким твором, зродженим у краю, що лежить між східним колективізмом і західним індивідуалізмом. Стару державу не знищено, а вдержано. Німецький нарід працює для внутрішнього та зовнішнього миру, але Німеччина має право домагатись того, що є її вічним правом.

Після нього коротко промовляв державний канцлер д-р Лютер, заявляючи, що на німецький нарід чекають у найблищій будуччині великі завдання, в царині закордонної політики. Дух співпраці та єдности, створений державною конституцією шість літ тому, мусить жити надалі.

Свято закінчилось сніданком у президента парляменту, на якому були присутніми представники поодиноких частин держави і політичних партій, з виїмком „національ-соціялістів" (група Людендорфа і Гітлерівці) та комуністів.

Також у столицях инших частин німецької держави святкували ці роковини. Тільки Мюнхен виявив якнайбільшу стриманість, а навіть свою опозицію. Баварські урядові кола не прийняли до відома республиканського свята, а преса загально обмежилась до сухої реєстрації фактів. Стаття в „Баєрішер Штатсанцайгер-і" звернена з привітом до Гінденбурга нагадує йому надії звязані з його особою, що він попрацює над дальшим розвитком веймарської конституції і що країна такої величини та культури як Баварія має право домагатись своєї державної ненарушности також у новій державі.

Усе свято не проминуло зовсім спокійно. В Берліні група 40 людей правих радикалів, нападала на прохожих і здирала республиканські прапори. Були випадки сутичок республиканців з монархістами; т. зв. Гакенкрайцлери нападали на людей з палицями.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Явна дипльоматія.

Я є прихильником говорення правди в очі і називання річей по імени. Уважаю, що робиться навіть несправедливість чоловікові, коли його не назвати ослом, як він має всі дані до цього. Дипльоматичний спосіб вислову є на мою думку причиною перфідії, лицемірства, обману і т. п. заразливих недуг на нашій землі.

Тому мені все імпонували люде, які сміли виповісти отверто, без обиняків свою думку, хочби вона була прикрим як для декого упадок сталої валюти.

Любив я задля того німецького кайзера Вільгельма. Він як пальнув бесіду, то дипльоматам уха вянули, а короновані лоби ходили з мокрими рушниками.

Подобалися мені спершу і большевицькі достойники, коли ревіли на цілий світ: „Геть із тайною дипльоматією". Та вони швидко перестали „валяти дурака" і заговорили самі такою мовою як Хурхілі, Хамберляйни чи Гугеси (спосіб вимови назвиск беру з нашої віденської дипльоматичної термінольогії).

Найщирійшим дипльоматом як відомо був французький „тиґр" Клемансо і великий поет, завойовник Фіюме — Анунціо. Коли союзні держави вислали Ануцієві спільну ноту, щоби він покинув місто, він, поет, що находив найкращі стилістичні звороти та образи у своїх творах, відповів їм тільки одним незапашним словом на пять букв. А Клемансо, коли до нього прийшов з офіціяльними відвідинами Падеревскі, гукнув:

— Ах! яке це велике щастя мати у себе гостем такого великого композитора!

— Вибачте, Екселенціє — відповів Падеревскі — я приходжу до вас як премієр польської республики...

— Ах! яке-ж це нещастя! — крикнув щиро Клемансо.

Останніми часами пару запашних промов сказав і п. Муссоліні, але він чимраз то більше хрипне і здається вже не прийде до такого голосу як передтим.

Один одинокий марш. Пілсудскі не вгаває і не хрипне. Час від часу як сипне словами то мов горохом об стіну. Після кожної його промови робиться в деяких таборах так як коли в муравлище встромити палицю. Чиновні бобики заповзято скриваються знову від божого світу, а сотки муравлів гострять свої жала, щоб сяк-так пімститися за напад.

В Польщі є, Богу дякувати, таких муравлищ досить з марш. Пілсудскі має спеціяльну сатисфакцію в кожне з них встромити свою палицю, чи як другі кажуть: чотири гроші.

Ні! Неправду кажу, що в кожне, бо є деякі навіть великі купи муравлів, яких він не зачіпає. Але це ті вінички, які його досі ні разу не покусали.

Найбільше „сарчисто" говорить маршалок на зїздах своєї „старої войни" б. леґіонерів. Там він вже зовсім розперізується і бушує палкою по найбільших муравлях т. зв. хоцянах. З тих промов легко можна пізнати, що наші відомости з обсягу криміналістики є просто дитинні.

Возьмім хочби його останну промову на зїзді легіонерів у Варшаві.

— Są reklamiarze, говорив маршалок, — którzy reklamę noszą nawet na d...!

Як би був сказав: „na plecach", то вражіння булоб мінімальне. Адже во Львові ходить гурма хлопчиськів з рекламою кави, чеколяди, туток і т. п. виписаною на плечах. А так місце докладно означене і тепер кожний знає, як пізнавати високих достойників, котрі себе рекламують. Біда лишень, що всі вони дають себе фотографувати тільки зпереду або збоку і розслід дуже утруднений.

— Niema jednego protokołu z posiedzeń, gdzie ja byłem prezesem, który by nie był sfałszowany!

Скажіть панство! Що супроти цього дурне сфальшування українського документу Жидами, або якого там лішайник?!

По словах маршалка викрадено з генер. штабу багато важних документів, а заступлено їх відписами.

Це найбільш сензаційне. Правда відписи є точні і старанно переписані, але де є оригінали?

Мені, що правда, багато на тім не залежить. Справа сяк чи так не буде вияснена, а своїх пояснень не можу тут дати зогляду на цензуру.

На кожний спосіб марш. Пілсудскі говорить цікаво і недвозначно. Дайже Боже, щоб він ще довго жив і говорив, говорив і говорив.

З огляду на його правдомовність тема йому і за 100 літ не забракне.

Галактіон Чіпка.

Як виглядає вища школа?

Манітоба, в липні.

Фахова освіта! Це гасло, яке лунає по всіх закутинах Нового Світа. Геть з непотрібним балястом! Дайте змогу молодій людині придбати собі освіту, яка далаб їй незалежність, в державі знаменитого робітника!

Одною з таких просвітних інституцій є Agricultural College близько Вінніпеґу.

Ця рільнича висока школа зовсім нової дати і найсучасніше виекіпована. В 1902 р. парлямент провінції Манітоба прийняв постанову основати рільничу школу з академічним степенем. В 1905 році почалася будова і в падолисті 1906 відкрив вже її сер Деніел Мек Миллен, губернатор Манітоби.

Пять літ пізнійше вийшли перші „ґрадуовані" абсольвенти.

Школа віддалена яких 6 англ. миль від Вінніпеґу, лучить її з містом електричний трамвай, який курсує що 3/4 години. Положена в гарній околиці на мальовничому пів-острові ріки Red-River.

Поверхня землі, яка належить до Agricultural College, виносить 676 акрів (моргів). З того 125 акрів лежить над рікою і була призначена спершу для університету.

Забудування, площі на гринці, парк, занимають 42 акри. Решта припадає на всякі городи, грядки, пробні поля на засів і пр.

Тут немає тої европейської скупчености, всього на одному вузкому місці, по можности в центрі душного міста! Все дихає свободою і маєте таке вражіння, коли підете в „Memorial Avenue", вулицю, що переходить цілу посілість Agricultural College. Будівлі далеко одна від другої, відділені мальовничими групами дерев, кущів, цвітників і прегарно вдержаними муравниками, майже щодня стриженими. Лучаться доріжками висипаними дрібним камінням. Поміж деревами, в долині видніє маєстатична Red-River, вся у буйній зелені.

Самі будівлі викінчені зі смаком, в гарному стилю і з більше люксусовою обстановою.

Відразу впадає в око „Administration Building", поставлений в центрі, наприкінці „Memorial Avenue". Величезні грецькі колюмни дають йому гармонійний та імпозантний вигляд. В ньому урядує декан College-у, в ньому містяться всі адміністративні установи, деякі відділи наукові з салями до викладів, ляборат(орії) і пр.

В низшому партері цієї будівлі находиться поштовий уряд з телефонічною централею, філія Union Bank of Canada, кооперативна крамниця, пральня та всякі ляборат(орії).

На мезаніні міститься між иншим бібліотека з 6.700 томами і 142 біжучими періодичними виданнями, денниками, тижневиками, місячниками.

Студенти „Agr. College" видають теж самі свій місячник „Tanagra", кождий з них може брати участь в співробітництві.

В бібліотеці виставлені теж спортові трофеї — нагороди, які здобули студенти для своєї школи в ріжних змаганнях.

Спорт має майже рівнорядну вагу з предметами науки і найкращий спортовець College-у дістає золоту медалю нарівні з тим, що виказав найліпші успіхи в науці.

Вищі поверхи „Administr. Build." містять знов ляборат(орії), пробну їдальню „кулінарної академії" і пр.

Найбільша будівля це „Residence Building", де живуть студенти й студентки. Триповерховий будинок творить разом з иншими гармонійну цілість і зовсім не має вигляду „казьонних" европейських шкільних установ, бурс. Можна би його порівняти хіба з яким першорядним готелем в купелевому місці!

Будівля поділена фронтовим порталем на дві симетричні частини. Східна половина містить в собі кімнати на поміщення 200 студенток, західна на 300 студентів. В кожному крилі є один „Reception Room", щось у роді кімнати для гостей, з величезними диванами, модерними фотелями, канапами, столиками, пальмами, квітами й великою англійською печею-комином.

Крім цього в кожній половині є величезна руханкова саля з бальконом довкола, фортепяном, далі пливальня, купальні.

Кімнати до мешкання з дубовими меблями, з тоалєтовими столиками, заслонами до вікон, звичайно уряжені на двох, дають вигоду може аж за велику для студента.

Центр творить спільна їдальня з рядами столів, кожний на вісім осіб; студенти й студентки сидять на переміну.

Їду приносять кельнерки, вони теж спрятують все. При столі обслугують собі „гості" самі. З одного кінця стола уставлені тарілки, з другого горнята. Страву приносять до тої особи, що сидить напрікінці стола і вона набирає в тарілки всього, та подає далі, аж всі дістануть. В другому кінці наливає другий воду, молоко, чай, теж для всіх.

Їжа першорядна, здорова і головно з продуктів, які доставляє власне господарство.

Над їдальнею — саля забавова, або театральна зі сценою і сценічною обстановою, може помістити 1200 осіб! Такої салі позавидував би напевно не один з театрів в старому краєві!

В обох крилах є теж малий шпиталік для лекше хворих.

Поодинокі відділи мають свої осібні будівлі, примірoм відділ „Horticulture and Biology", „Chemistry and Physics", „Engineering", „Dairing" (молочарство), „Animal Husbandry" (годівля домашньої худоби), „Poultry departement" (відділ дробу).

Віддільну частину становить „Power House", машинові забудування, що витворюють електрику, огрівають всі будівлі, помпають воду і пр. і пр.

Над рікою в деревах і квітниках — резиденція „президента" школи!

Так виглядає модерна вища школа! **Д-р В. Ю. Кисілевський.**

Акція допомоги селу і влада.

Звідомлення Комітету Допомоги „Голодному Селу".

До допомогової акції, яку провадять Комітети Допомоги Голодному Селу, польська влада не могла й ні нині не може знайти певної спільної лінії і кожний представник влади „розвязує" справу з ними по своїй уподобі.

Істнує понад 30 Повітових Комітетів і понад 300 Сільських Комітетів Допомоги Голодному Селу; величезна більшість їх провадить свою діяльність без жадних перешкод, переводить збірки, збірала викази потрібуючим допомоги ділила збіжжа. — Деякі Комітети подали до староства заяви про своє заснування і ці заяви були приняті староствами до відома. Так було приміром в Рудках, Комарні, Яворові, Городку Ягайлонському. В Добромилі староство дало дозвіл Комітетові на переведення вуличної збірки, такий самий дозвіл дало староство в Яворові. В Рудках і Комарні староство перейняло на себе контрольні функції при розділі допомоги і зажадало представлення до староства виказів тих, що одержали допомогу.

Поруч з тим староство в Перемишлі відповіло відмовно принята до відома заснування Комітету через те, що, мовляв, справа допомоги обнята державною акцією. В Чорткові староство відтягалося з відповідю на заяву про леґалізацію Комітету і пропонувало Українцям увійти до допомогового комітету при старості. Таку саму пропозицію робив староста в Дрогобичі. В Сколім староста просто заборонив Повітовому Комітетові проводити свою роботу.

Ще більший хаос і самоволю виявляє у відношені до допомогової акції поведінка низших представників адміністраційної влади. В пов. Добромиль в селах Старяві і Смільниці жандарми переводили слідство в справі того, що місцеві комітети не уділювали допомоги Полякам. В Сколім поліція заборонила збірки і конфіскувала зібрані гроші. В яворівському повіті шкільна влада зробила нагінку на учителів, членів сільських комітетів, добачуючи злочин у тому, що вони ділили збіжжа, яке прийшло з Великої України. А в Дрогобиччині навіть дійшло до арештів і конфіскації збіжжа.

Селяне і маєтковий податок.

З повіту Комарно повідомляють: скарбовий уряд розсилає повідомлення про вимір третьої рати маєткового податку деяким з тих селян, які досі податку не платили, бо їх маєток був оцінений нижче 3000 швайц. фран., — себто нижче тої вартости, при якій побирається маєтковий податок. Видно, що податкова влада в цілях направи польського скарбу пускається на всякі штучки.

Памятаймо: Рідна Школа — це наша рідна фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

15 с. м. здержуеться висилку часопису тим ВП. передплатникам, що залягають з передплатою за біжучий місяць. Передплата на біжучий місяць 4·20 зол.

Голодівка політичних вязнів.

вйбух у луцькій вязниці голодовий страйк 150 політичних вязнів. До вязниці введено військо і поліцію, яка силою намагалася примусити вязнів приймати харчі. Проти вязнів ужито зброї. **Вчора помер один політичний вязень Константин Чвалинський.** Польська преса представляє події у луцькій тюрмі як „бунт" вязнів, для „усмирення" якого було потрібне військо і поліція.

НОВИНКИ.

— **Ратують золотого.** У Варшаві відбулось засідання ради міністрів під проводом В. Грабского посвячене виключно господарській кризі і звязаному з нею упадкові курсу золотого. Повідомляють про можливість нової підвишки дисконта Банком Польським, дальшого обмеження кредитів і закордонного імпорту.

— **Медом і буком.** Міністерство фінансів видало розпорядження з ціллю „заохоти" і зразом залякання щодо сплачування податкових залеглостей. Податники, які перед 1. вересня поспішать вирівняти залеглости будуть звільнені від кар за спізнення; вони заплатять за кару „лише" 1% відс. плаченої суми. За те хто зголо[...]ся 1. вересня — платитиме багато висші кари.

— **Нечувана заборона.** 9 серпня ц. р. було в Сокалі господарське віче, скликане сокальськими кооперативами. На віче прийшло багато селян і селянок, дарма, що тепер час рільних робіт. Про положення селян і про значіння кооперації реферував п. д-р Богд. Чайковський, про збут збіжжа, худоби і кредит п. Демчук. Реферат в справі кредиту доповнили [...]севич і п. Кошановський. Реферати були чисто річеві. По рефератах хотіли селяне ставити запити і внески. Та тут вийшло нечуване диво. Присутній на вічу комісар не дозволив нікому говорити ні одного слова. Могли говорити лише референти зголошені перед вічем в старостві. Обурені таким поступком комісаря селяне на знак протесту вийшли зі салі. Це мабуть перша заборона говорити на вічу в чисто економічних справах.

— **Убивство професора університету.** У Бронлаві невідомі вломники вбили в ночі професора тамошнього університету й директора ботанічного інституту Розена та портієра віллі шевця Штока. Портієрові розбили голову молотком, а професора застрілили. Злочин викрили діти портієра, які вернули до дому пізно в ночі з театру. Як запідозрілу в участи з убивстві арештовано господиню в домі вбитого. Вона була колишньою любовницею Розена й мала з ним дитину, нині вже жінку одного архітекта. Є підозріння, що їй залежало на швидкій смерти професора з огляду на спадщину; професор не таївся, що зробив тестамент в користь своєї нешлюбної доньки. Господиню найшли над ранком після вбивства у хліві, куди вона схоронилась почувши підозрілі шорохи. Але поліція звернула увагу, що простирало, на якому вона спустилась з вікна своєї кімнати в город, було дуже штудерно і дбайливо скручене й привязане. — Убитий був рідним братом б. німецького міністра загр. справ.

— **Велика катастрофа у фабриці фільмів.** В м. Остгайм під Вісбаденом (Німеччина) трапилась експльозія у фабриці кінематографічної роботи. Зі занятих при знимках артистів чотири жінки згоріли живцем, а директора фабрики відвезено до шпиталя у безнадійному стані.

— **Важаційні морські вужі.** Повідомляють про успіхи одної американської наукової морської експедиції, яка не тільки віднайшла під океаном грандіозний водопад та всілякі инші нечувані дива, але й привезла кілька зразків всіляких невідомих ще морських потвор. Одна з таких потвор має прозорий шлунок, иншій знову рот сягає до самого хвоста... Хто хоче, хай вірить — воно нешкідливе.

— **Страх має великі очі.** Вартовому при будинку генерального штабу на Саскій пл. у Варшаві „здавалося", що хтось підкрадається до будинку. Він стрілив на пострах і заалярмував цілу варту. Перетрусили весь будинок, але нікого не найшли, що зрештою не перешкодило, що вся Варшава загула про „замах" на генеральний штаб!

— **Спеціяльна армія для розстрілів у Польщі.** Півофіціяльна „Аг. Всх." довідується з авторитетного джерела, що польські висші військові чинники остаточно звернули увагу на протести преси й соймових послів проти вживання вояків армії до ролі катів, себто для розстрілів присуджених на смерть вязнів. Цю справу думають вирішити так, що мають створити спеціяльні відділи для розстрілювання, себто формацію „колективних катів".

— **Памятник для найбільшого поета** Америки, Уот. Уітмана, є тепер предметом гарячої дискусії. Клюб письменків у Ню-Йорку звернувся з покликом, щоби такий памятник поставити у рідним місті поета, Мангатані. Одначе офіціяльні установи, під впливом релігійних товариств, запротестували проти цього, тому, що Уітман не визначувався побожністю. На всякий випадок характеристичною рисою американської культури є те, що її найбільший модерний поет не діждався до цього часу вшанування своєї памяти.

— **Цікавий музей** проектують у Вашінгтоні: фільмовий музей. Великі фільмові та промислові підприємства і наукові інститути мають скласти фонди на цю ціль. При цьому музею має бути архив усіх можливих фільм. Уже нині пошукують за першими фільмами, зперед трицять років, що є рідкістю.

— **Де найбільше дощу?** Скількість дощу, що паде у великих містах висловлена річно в мілiметрах є така: Льондон 642, Берлін 597, Париж 510, Відень 491. Найменше паде дощ у Каїро (45 мілім.), а найбільше в Каєн, столиці французької Гуяни — 3300 мілім. Потім іде столиця італійської провінції Удіну — Тольмеццо — 2435, Піза — 1244, Неаполь — 850, Рим — 800, Турин — 783. В Італії є найбільші опади дощу.

З судової салі.

Процес Корнгабера і тов. — за обманство і вимушування.

30-ий день розправи.

Свідок Михайлина Данищ, жінка складача, зізнає на обставину, що Степан Панчишин дійсно був 5-го вересня у себе дома. Вона саме тоді вернула до Львова з вакацій з батьком і сестрою та зайшла біля 4. попол. до Панчишинів подякувати їм за опіку над її помешканням. Свідок знав особисто Степана П.; тоді його найшов його свідок у ліжку й навязав з ним розмову. Свідок пригадує собі, що у Панчишинів була тоді Старенкова й Федунь.

Був це останній свідок. Розпочалось читання всіляких актів і документів, відповідні газетні замітки з того часу, протоколи ревізій при арештуванню обвинувачених, реляції ріжних органів поліції, кореспонденцію Микитина до інсп. Пйонткевича, частину актів зі справи Штайгера і т. п.

Після відчитання усіх тих паперів предсідник оголосив постанову трибуналу відкинути всі внесення оборони й прокуратора (м. и. внесенню на покликання на свідка Ромена Філясевича), за те рішено відчитати листа Микитина, писаного з вязниці до нареченої, якого то листа відніс був агент Керепка. Листа, писаного по німецьки, негайно відчитано; в листі нема нічого особлившого.

Нові внесення.

Прокуратор вносить на покликання свідка Софію Вечорковску, служницю, на обставину, що Штайнівна звірилась перед нею, що Жиди перекупили її нареченого та що він мусить терпіти тепер за Жидів.

Обор. д-р Кібін зголосив внесення на покликання цілого ряду свідків на доказ, що обв. Дворaйні ділав у добрій вірі; крім того вніс він на покликання свідка Анну Содомівну, перед якою буцімто Бумбівна відгрожувалась, що застрілить Микитина, як зрадника комуністів. Обор. д-р Глушкевич вносить на покликання инших знавців-графольоґів тому, що оречення Новіцкого і Вальчака неясні й нельоґічні. Крім того вносить піддати Микитина оглядинам психіятрів, широко мотивуючи анормальною поведінкою Микитина та його дотеперішніми недугами. Обор. д-р Дверніцкі підтримує останнє внесення д-ра Глушкевича і звертає увагу, що Микитин зраджує усі симптоми недуги т. зв. позірної епілепсії, яка м. и. проявляється патольоґічним нахилом до брехунства та складання власної вини на треті особи.

Обор. д-р Пєрацкі підтримує своє давнє внесення на відложення розправи на час після розправи Штайгера. Спершу треба устійнити, хто є справником атентату, а потім говорити про клевету. Степана Панчишина неможливо виключити цілком зі справи про замах. Крім того пооборонець вносить на покликання ще цілого ряду нових свідків, які знову висунули би справу Панчишина і яких знову можна би засипувати градом питань, призначених на дешевий ефект і на ухилення предсідником.

Д-р Грек уважав, що не личить йому мовчати, коли говорять усі його товариші, а що не мав нічого нового до говорення, тому виступив з підтримкою старих зголошених внесень.

Д-р Ляндау оголошує „сензаційну" пропозицію Єгера: Микитин дістане 10.000 долярів, як що докаже, що це він, Микитин, є автором інкримінованих листів і напише вдруге ті листи.

Прокуратор спротивився одним внесенням, покликуючись на закон і перебіг розправи, а инші залишив осудові трибуналу.

Не вважаючи на таку силу зголошених внесень й десятки свіжо пропонованих свідків, панує загальне переконання, що доказове поступування остаточно закінчене, та що послідують вже лише промови прокуратора, пошкодованої сторони й оборонців.

Таким робом 6-ти тижнева мартирольоґія зближається врешті до кінця.

Крайна пора.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Вислід льонд. конференції.

Урядові звіти з конференції стверджують, що Франція й Англія порозумілися щодо тексту франц. відповіди на німецьку ноту. Щодо подробиць пакту безпеки обмінялись поглядами.

Забезпеку Польщі відложено.

„Газ. Варш." повідомляє, що Бріянови не вдалося одержати вдоволяючу відповідь у справ Польщі й Чехословаччини. Цілу справу відложено.

Німеччина домагається кольоній.

Штреземан заявив, що Німеччина після вступлення до С. Народів зажадає мандату над кольоніями.

Біржа.

Львів, 13. серпня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·65 — 5·70, канад. дол. 5·40 — 5·50, чеські кор. 0·15·33 — 0·15,50 леї 0·02·33 — 0·02·50, франц. франк 0·25 — 0·25·50, швайц. фр. 1·02—1·03, анг. фунт 25·80—25·90.

Золото. 20 кор. 21·80—22·00, 20 франк. 19·80—20·00; 20 марк. 24·80—24·90; 10 руб. 27·30—27·40.

Срібло. Австр. кор. 0·45—0·45·25, 5 ав. кор. 2·35—2·38, фльорени 1·19—1·20, рубл. 1·88—1·90, рубель дрібним сріблом 0·00 —0·00.

Пшениця краєва з 1925 р. 25·— до 26·—, жито галицьке з 1925 18·50 до 19·50.

✝ Посмертні згадки.

Дня 2. серпня ц. р. померла **Марія Дарин**, учителька в Хоросні старім. Похорони відбулися дня 4. серпня ц. р. 202 1—1

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич.

Монастириська:
14.VIII. „Запорожський клад".
Бучач:
15.VIII. „Вихрест".
16.VIII. „Запорожець за Дунаєм" і „Вечерниці".
17.VIII. „Ґейша". 120 9-?

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.